

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobkyně: **JOBS personal s. r. o.**, IČ 040 11 546
sídlem U Pražské dráhy 158/5, 312 00 Plzeň
zastoupená advokátkou Mgr. Bc. Klárou Luhanovou
sídlem Šafaříkovy Sady 5, 301 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2019, č. j. 366/1.30/19-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž

bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „*správní řád*“) zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj ze dne 29. 10. 2018, č. j. 7695/6.30/18-26, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 55 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Pokuta byla žalobkyni uložena za spáchání přestupku podle § 140 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, který spáchala tím, že umožnila výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bod 2 téhož zákona.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně svou žalobu odůvodnila tím, že správní orgány posoudily věc čistě formálně bez přihlédnutí k tomu, že existovala rozptýlená praxe úřadů práce ohledně udělování povolení k zaměstnání cizincům ze třetích zemí prostřednictvím agentur práce. Některé úřady vydávaly na počátku platnosti novelizace právní úpravy pracovní povolení pro agenturně zaměstnané cizince pro oblast své působnosti, jiné na jediné konkrétní místo. Žalobkyně poukázala na to, že smyslem agenturního zaměstnávání je dočasné přidělení zaměstnance k výkonu práce u uživatele. Zaměstnanec tedy uzavírá pracovní smlouvu nebo dohodu o provedení práce s agenturou a následně může být přidělován k různým uživatelům na základě písemného pokynu. Je proto v rozporu se smyslem agenturního zaměstnávání, aby měl agenturní zaměstnanec v povolení k zaměstnání uvedenu konkrétní společnost, ke které je dočasně přidělen, a v případě přidělení k jinému uživateli by muselo být žádáno o nové pracovní povolení. Žalobkyně odkazovala na pracovní povolení jiného cizince vydané pro místo výkonu práce v Plzeňském kraji, na rozdíl od pracovního povolení předmětného zaměstnance žalobkyně, jehož pracovní povolení bylo vydáno na určitý druh práce a konkrétního uživatele jako místo výkonu práce. Pracovní povolení předmětného zaměstnance nezohledňovalo charakter a smysl agenturního zaměstnávání včetně jeho flexibility.
3. Žalobkyně nemůže nést odpovědnost za nejednotný postup úřadů práce a měla za to, že se přestupku proto nedopustila. Žalobkyně poukázala na to, že k naplnění skutkové podstaty přestupku je nutné dosažení určité míry škodlivosti, při jejímž posouzení je nutno přihlížet k tomu, že v polovině roku 2018 nebyl jasný výklad znám ani státním orgánům, které nebyly schopny reagovat ani na dotazy žalobkyně. Žalobkyně doplnila, že správní orgány měly interpretovat právní předpisy ústavně konformním způsobem z pohledu smyslu a účelu ochrany ústavně garantovaných základních práv a svobod.
4. Závěrem žalobkyně namítla, že se státní orgány nezaměřily na dopady pravomocného rozhodnutí pro agenturu práce, kdy trestem není pouze pokuta jako taková, ale zákonná omezení, která jsou mnohdy pro obviněné citelnější než samotná peněžitá sankce, např. § 99 zákona o zaměstnanosti.
5. Žalobkyně žádala, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a na odůvodnění rozhodnutí oblastního inspektorátu práce. Žalovaný dodal, že orgány inspekce práce v projednávaném případě v rámci své působnosti kontrolovaly dodržování pracovněprávních předpisů žalobkyní jakožto zaměstnavatelem a následně ji sankcionovaly za porušení ust. § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, neboť žalobkyně umožnila výkon závislé práce po dobu téměř dvou měsíců svému zaměstnanci na jiném místě, než které

bylo stanoveno v povolení k zaměstnání, čímž naplnila skutkovou podstatu daného přestupku.

7. Jakkoli může žalobkyně vnímat přístup k zaměstnávání cizinců jako restriktivní, formalistický či v rozporu se smyslem novely zákona o zaměstnanosti, nic to nemění na její odpovědnosti za spáchaný přestupek či na škodlivosti jejího jednání (viz též bod 35 a 47 rozsudku č. j. 6 Ad 19/2016-31 ze dne 28. 2. 2019). Jak sama žalobkyně uvádí ve své žalobě, Úřad práce České republiky by do 30 dní vydal nové povolení k zaměstnání, po čemž by žalobkyně mohla svému zaměstnanci umožnit výkon závislé práce v souladu s ust. § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti - k danému lze vzpomenout, že ke dni 27. 2. 2018 uplynulo více než 30 dní jednak od příjezdu zaměstnance na území České republiky, jednak i od začátku výkonu práce na kontrolovaném pracovišti.
8. Namítá-li žalobkyně nerespektování nastalé novely Úřadem práce České republiky, resp. jeho různými pobočkami, žalovaný podotkl, že podstata povolení k zaměstnání je totožná jak před novelizací, tak i po ní - o co podatel žádosti o vydání povolení k zaměstnání požádá, to je mu pak stanoveno v samotném povolení k zaměstnání, které, včetně všech svých náležitostí (tj. místa výkonu práce, druhu vykonávané práce atd.) je pro něj závazné, přičemž o závaznosti povolení k zaměstnanosti pro jeho adresáta nemůže být pochyb (viz též bod 42 rozsudku č.j. 6 Ad 19/2016-31 ze dne 28. 2. 2019).
9. Orgány inspekce práce při rozhodování a zvažování o ukládaném druhu správního trestu postupovaly v souladu s ust. § 35 a násl. zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, přičemž byla zohledněna všechna zákonná kritéria pro ukládání správního trestu, jakož i naplnění preventivní a represivní funkce postihu žalobkyně.
10. Žalovaný dodal, že žalobkyně v průběhu namítala ničeho, co by mělo potenciál vyvolat pochybnosti o naplnění znaků přestupku.
11. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V.

Vyjádření účastníků při jednání

12. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

VI.

Posouzení věci soudem

13. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

14. Žaloba je nedůvodná.
15. Soud při posouzení žaloby vyšel z následující právní úpravy.
16. Podle § 140 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 písm. e) bodem 2 zákona o zaměstnanosti č.

435/2004 Sb. (dále jen „zákon“) se právnická osoba dopustí přestupku tím, že umožní výkon nelegální práce, jíž je práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání.

17. Podle § 89 odst. 2 zákona může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
18. Podle § 91 odst. 1 písm. d) a e) zákona obsahuje žádost o vydání povolení k zaměstnání identifikační údaje budoucího zaměstnavatele a místo výkonu práce. Podle § 92 odst. 1, 3 zákona vydá úřad práce povolení k zaměstnání obsahující mj. místo výkonu práce, identifikační údaje zaměstnavatele, u něhož bude cizinec vykonávat zaměstnání, a další údaje nezbytné pro výkon zaměstnání. Podle § 100 odst. 1 písm. b) zaniká platnost povolení k zaměstnání mj. skončením zaměstnání před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno.
19. Mezi účastníky nebyl žádný spor ohledně skutkového stavu, jenž byl správními orgány posuzován, tj. že žalobkyně umožnila v době od 8. ledna do 27. února 2018 D. S. (dále jen „zaměstnanec“) výkon práce v provozovně společnosti ZIEGLER Automobiltechnik s. r. o. na adrese Dr. Klementa 1186, Nýřany, v rozporu s tím, že tento zaměstnanec měl povolení k zaměstnání u žalobkyně pro místo výkonu práce Fuji Koyo Czech s. r. o., Podnikatelská 1144/8, Plzeň. Zaměstnancovo povolení k zaměstnání zcela (zvláště pokud jde o povolené místo výkonu práce) odpovídalo zaměstnancově žádosti o vydání tohoto povolení. Pokud jde o právní vztah mezi zaměstnancem a žalobkyní, pak mezi nimi byla dne 8. 1. 2018 uzavřena pracovní smlouva, jíž bylo sjednáno jako místo výkonu práce město Nýřany, s tím, že pokynem žalobkyně z téhož data byl zaměstnanec přidělen k dočasnému výkonu práce k firmě ZIEGLER Automobiltechnik s. r. o.
20. Soud předesílá, že všechny žalobní námitky uplatněné již v prvostupňovém a odvolacím řízení správní orgány řádně vypořádaly a posoudily je správně. Soud zcela aprobuje (žalobkyní nezpochybněný) postup žalovaného, kdy odkázal na posouzení totožných námitek prvostupňovým orgánem v prvostupňovém rozhodnutí a argumentaci prvostupňového orgánu toliko doplnil.
21. První žalobní námitka spočívala v tom, že žalovaný pochybil při právním posouzení nesporného skutkového stavu. Správní orgány pominuly rozptýlenou praxi úřadů práce ohledně udělování povolení k zaměstnání cizincům ze třetích zemí prostřednictvím agentur práce, kdy některé vydávaly pracovní povolení pro oblast své působnosti a jiné na jediné konkrétní místo, kdy žalobkyně odkázala na pracovní povolení jiného cizince. Žalobkyně poukázala na smysl agenturního zaměstnávání spočívající v dočasném a flexibilním přidělení zaměstnance k výkonu práce u různých uživatelů na základě písemného pokynu zaměstnavatele, proto je nežádoucí, aby změna uživatele vyžadovala žádost o nové pracovní povolení.
22. Námitka je nedůvodná.
23. Žalobkyně především namítala, že existovala rozptýlená praxe úřadů práce ohledně udělování povolení k zaměstnání cizincům ze třetích zemí prostřednictvím agentur práce.
24. Soud zdůrazňuje, že v dohodě o budoucí pracovní smlouvě ze dne 9. 11. 2017 (čl. 20/9 správního spisu) uzavřené žalobkyní se zaměstnancem bylo ujednáno jako místo výkonu práce Fuji Koyo Czech s. r. o., Podnikatelská 1144/8, Plzeň, aniž by z dohody vyplývalo, že žalobkyně je agenturou práce. Z žádosti zaměstnance o vydání povolení k zaměstnání ze dne 9. 11. 2017 (čl. 20/6 správního spisu) je uvedeno totéž místo výkonu práce. Pravomocným

rozhodnutím o vydání povolení k zaměstnání zaměstnanci ze dne 5. 12. 2017, čj. PMA-412/2017-za (čl. 20/2 správního spisu) bylo této žádosti zcela vyhověno a zaměstnanci bylo povoleno zaměstnání v uvedeném místě výkonu práce. Skutečnost, že se žalobkyni nepodařilo přidělit zaměstnance k původně plánovanému uživateli, není relevantní, a jde o okolnost spojenou výlučně s podnikatelskou aktivitou žalobkyně, která ji nezbavuje břemene plnit své zákonné povinnosti.

25. V posuzované věci bylo prokázáno, že zaměstnanci bylo vydáno povolení k zaměstnání s místem výkonu práce, o jaké žádal, jinými slovy, udělení povolení k zaměstnání pro místo výkonu práce Plzeňský kraj se zaměstnanec nedomáhal. Z tohoto důvodu nelze argumentovat rozdílnou správní praxí, kdy v řízení nebylo zjištěno, že by totožný skutkový stav (zejména žádost o udělení povolení k zaměstnání) byla různými správními úřady posouzena rozdílně. A to zvláště za situace, kdy povolení k zaměstnání odpovídalo žádosti zaměstnance, což znamená, že se stěží lze dovolávat nesprávného rozhodnutí a, jinými slovy, požadovat, aby žádosti nebylo vyhověno a aby povolení žádosti neodpovídalo. Soud shrnuje, že žalobkyně neosvědčila, že by správní orgány postupovaly ohledně totožných žádostí o udělení povolení k zaměstnání rozdílně. Toto vše platí bez ohledu na to, že žalobkyně je agenturou práce, protože jde o skutečnost právně bezvýznamnou. Způsob podnikání žalobkyně nemá na plnění jeho zákonných povinností vliv. Ze zákona nevyplývá, že by pro agentury práce platil jiný právní režim než pro ostatní zaměstnavatele, byť se ve skutečnosti, což soud samozřejmě připouští, způsob jejího podnikání od jiných zaměstnavatelů liší.
26. Pokud žalobkyně argumentovala tím, že by bylo v rozporu se smyslem agenturního zaměstnávání, aby měl cizozemský agenturní zaměstnanec uděleno povolení k zaměstnání jen pro jednoho konkrétního uživatele, ke kterému by byl agenturou práce (svým zaměstnavatelem) dočasně přidělen, což by znamenalo, že v případě změny uživatele by muselo být žádáno o nové pracovní povolení, pak jde o argumentaci lichou: V posuzovaném případě to byl zaměstnanec, kdo žádal o vydání povolení k zaměstnání právě pro místo, pro které bylo povolení v souladu se žádostí vydáno. Zaměstnanec nežádal o povolení k zaměstnání s jiným (např. širším) místem výkonu práce. Nežádal-li o něj, nemůže se žalobkyně dovolávat smyslu agenturního zaměstnávání, kterého si je žalobkyně jako agentura práce jistě sama nejlíp vědoma.
27. I další argumentace žalobkyně, že žádat po agentuře práce, aby pro zaměstnance - cizince vždy při přidělení zaměstnance k uživateli, bylo vydáno nové povolení k zaměstnávání, je obstrukční a v rozporu se smyslem novelizace, jejímž cílem byla právě liberalizace a zjednodušení zaměstnávání cizinců na území ČR, je nemístná: Byla to žalobkyně, kdo povolené místo výkonu práce zaměstnance v budoucí pracovní smlouvě sjednal a znal. Za této situace vznikla žalobkyni povinnost povolení k zaměstnání respektovat. Dovolává-li se žalobkyně formalismu a flexibility agenturního zaměstnávání, pak ona sama byla v postavení, jak se případné nutnosti žádat o nové povolení k zaměstnání vyhnout. Za formalismus nelze označit postup správních orgánů, které trvají na dodržování zcela jasné a nijak obecně nespravedlivé právní úpravy.
28. Soud dodává, že se zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „z nastalé právní úpravy nijako nevyplývá, že by Úřad práce České republiky musel v případech žádostí cizinců, kteří jsou agenturními zaměstnanci, jako místo výkonu práce uvádět oblast celého kraje“. Z výše citovaného § 91 a § 92 zákona vyplývá, že cizinec podává žádost o povolení k zaměstnání, kde určí místo výkonu

práce (zákonem není nijak v tomto určení omezen) a úřad práce za splnění ostatních zákonných podmínek povolení s místem výkonu práce vydá. V posuzovaném případě nedošlo k tomu, že by zaměstnanec žádal o povolení s místem výkonu práce Plzeňský kraj a takové povolení mu úřad odmítl vydat. Správná je i argumentace žalovaného, že z žádosti o vydání povolení ani nevyplynulo, že je žalobkyně agenturou práce, když se nyní svého speciálního právního postavení agenturního zaměstnavatele žalobkyně dovolává. V ostatním soud odkazuje na vypořádání shodné odvolací námítky žalovaným na str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí, které soud zcela aprobejuje.

29. V druhém okruhu žalobních námitek žalobkyně, dovolávajíc se ústavně konformní interpretace právních předpisů, namítla, že při posouzení míry škodlivosti přestupku je nutno přihlížet k tomu, že v polovině roku 2018 nebyl jasný výklad zákona znám ani státním orgánům, které nebyly schopny reagovat ani na dotazy žalobkyně.
30. Ani tato námitka není důvodná: Jak je výše rozvedeno, zaměstnanec požádal o povolení k zaměstnání a přesně žádaného povolení se mu dostalo. Zaměstnanec o širší místo výkonu práce nežádal a nemůže se proto dovolávat toho, že povoleno nebylo. Žádné formální překážky ze strany exekutivy, které žalobkyně obecně tvrdí, ale nijak nekonkretizuje, nebyly zjištěny. Namítané důvody nedostatečné škodlivosti tedy naplněny nebyly. Soud se škodlivostí jako takovou vzhledem k námitce žalobkyně zabýval a dospěl k závěru, že není důvodná. Podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb. je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin. Soud se ztotožňuje s posouzením žalovaného prezentovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že v daném případě byla naplněna i materiální stránka přestupku, protože protiprávní jednání žalobkyně nevykazuje žádné odlišnosti od typové škodlivosti protiprávního jednání, protože porušuje zákonem chráněný zájem společnosti. K naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku nedojde sice vždy, když je naplněn formální znak přestupku jednáním pachatele, ale v daném případě nebyly zjištěny pražadné okolnosti, které by omezovaly či dokonce vylučovaly závěr, že jednáním žalobkyně byl porušen právem chráněný zájem společnosti. Soud shrnuje, že nebyly zjištěny žádné okolnosti, které by vylučovaly, že stíhaným jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, přičemž, jak je uvedeno výše, žalobkyní uvedené skutečnosti takovými okolnostmi rozhodně nejsou. Jak správně žalovaný uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí, v daném případě nenastala žádná významná okolnost, která by vyloučila naplnění materiální stránky přestupku a že charakter a stupeň konkrétní škodlivosti daného jednání se nachází v hranicích typové škodlivosti dané ve znacích skutkové podstaty přestupku. K naplnění materiální stránky pak konkrétně došlo tím, že žalobkyně umožnila výkon nelegální práce zaměstnanci, a to v rozporu s povinnými náležitostmi povolení k zaměstnání, které jsou zákonem, a potažmo v samotném povolení k zaměstnání, stanoveny jednak s ohledem na právní jistotu cizince tak, aby věděl, za jakých podmínek bude na území České republiky práci vykonávat, a jednak i za účelem kontroly na úseku zaměstnávání cizinců ze strany správních orgánů.
31. Žalobní argumentace, že v polovině roku 2018 nebyl jasný výklad zákona znám ani státním orgánům, je mimoběžná, vzhledem k době spáchání přestupku a tomu, že žalobkyně byla povinna při zaměstnání zaměstnance dodržet jeho pravomocné povolení k zaměstnání, a to bez ohledu na smluvní vztahy žalobkyně s uživateli a její případně existující, neprokázané, pochybnosti o rozdílné praxi při vydávání povolení k zaměstnání. Pokud jde o dotazy

žalobkyně, pak soud ve shodě se správními orgány (str. 10 prvoinstančního rozhodnutí) uvádí, že jednak jde o dotaz k vydávání povolení k zaměstnání (netýkající se dodržování daných povolení a tedy předmětu soudního řízení) a jednak jde o dotaz časově následující po vydání povolení k zaměstnání zaměstnanci. Soud obecně dodává, že směřují-li žalobní námitky k nesprávnosti povolení k zaměstnání, míjí se předmětem řízení, jímž je dodržování tohoto povolení, jehož správnost a zákonnost není předmětem tohoto řízení. V ostatním soud odkazuje na vypořádání shodné odvolací námitky žalovaným na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí, které soud zcela aprobejuje.

32. Soud shrnuje, že jednáním žalobkyně byl nepochybně porušen zákonem chráněný zájem na regulaci pracovního trhu v ČR. Pokud by takové jednání žalobkyně bylo ze strany správních orgánů či soudu aprobevováno, pak by vydávání povolení k zaměstnání pro cizince pozbylo svého smyslu. Správní orgány tudíž dospěly ke správnému závěru, že jednání žalobkyně je natolik škodlivé, že je přestupkem podle § 140 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 5 písm. e) bod 2 zákona.
33. I poslední žalobní námitka, že se státní orgány nezaměřily na dopady pravomocného rozhodnutí pro agenturu práce, kdy trestem není pouze pokuta jako taková, ale zákonná omezení, která jsou mnohdy pro obviněné citelnější než samotná peněžitá sankce, např. § 99 zákona o zaměstnanosti, není důvodná.
34. Především soud uvádí, že takovou námitku žalobkyně v průběhu správního řízení nevznesla a správní orgány proto nemohly pochybit v jejím nevypořádání. Soud odkazuje na § 75 odst. 1 s. ř. s. s tím, že ustálená judikatura stojí na tom, že žalobní námitka omezující se na to, že se správní orgány nevypořádaly se skutečnostmi či právními námitkami, které nebyly ve správním řízení uplatněny vůbec nebo byly uplatněny opožděně, nemůže být úspěšná (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, publikované ve Sb. NSS pod č. 1742/2009).
35. Obiter dictum soud dodává, že žalobkyní namítaný § 99 zákona se týká vydávání povolení k zaměstnání cizinci, tj. osoby odlišné od žalobkyně. Pokud jde dopad do sféry žaloby, pak ten není ustanovením § 99 zákona nijak ovlivněn. Ustanovení § 99 zákona reguluje důsledky uložení pokuty a nejde tedy o skutečnost, k níž by měly správní orgány při ukládání pokuty přihlížet. V ostatním soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde jsou přílehavě výše a druh sankce odůvodněna. Jak správně žalovaný v odůvodnění uvedl, nelze přehlédnout ani to, že žalobkyně se zaměstnancem uzavřela jinou pracovní smlouvu (v podstatných prvcích se lišící), než kterou se zavázala se zaměstnancem uzavřít podle dohody o budoucí pracovní smlouvě, kterou zaměstnanec předložil k žádosti o vydání povolení k zaměstnání. V ostatním soud odkazuje na vypořádání shodné odvolací námitky žalovaným na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí, které soud zcela aprobejuje.
36. Lze tedy uzavřít, že správní orgány v předcházejícím řízení postupovaly v souladu se zákonem a napadené rozhodnutí netrpí vadami vytknutými žalobou žalobkyně.
37. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
38. Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy (dvě povolení k zaměstnání třetích osob), neboť to nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti žaloby, když eventuální rozdíly mezi povoleními vydanými úřadem práce nebyly z výše uvedených důvodů pro rozhodnutí věci právně významné.

VIII.

Náklady řízení

39. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, která měl ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaný práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. února 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu